

Пета глава ГОЛЯМОТО МЕЖДУЧАСИЕ

Емо и Киро веднага отидоха в малкия салон по физическо възпитание, където имаше маса за тенис. Те бяха вечните съперници в различните спортове и затова сега започнаха с настървение да играят, като се стараеха повече от всякога.

- Хайде, стига си се левачил – извика Киро на Емо и заби топчето в мрежата.

- А пък ти стига си приказвал – каза Емо и би сервис.

- Девет на три за Емо – каза Славчо, който броеше точките.

- Ти стига си лъгал, бе! – изкрещя раздразнено Киро.

- Как ще лъжа, бе! Питай и другите – ядоса се Славчо.

- Ей, Румба, толкова ли е?

- Да.

- Сигурен ли си?

- Как да не съм сигурен!

- Добре! Девет на три да бъде! – извика Киро и продължи играта.

- До колко гейма ще играем? – попита Емо.

- Пет.

- Добре!

- Десет на пет.

- Оха!

- Десет на шест!

- Оха!

- Десет на седем.
- И-иха!
- Десет на осем.
- Олрайт!
- Десет на девет.
- Какво ще кажеш, а? – доволно каза Киро и се огледа тържествуващо наоколо.
- Нищо.
- Единадесет на девет.
- Добре!
- Дванадесет на девет.
- Добре.
- Тринадесет на девет.
- Добре! Добре!
- Четиринадесет на девет.
- Оха!
- Петнадесет...
- Оха!
- Шестнадесет...
- Добре!
- Седемнадесет на девет.
- Момиченце ще стане!
- Осемнадесет...
- Добре!
- Деветнадесет!
- Окей!
- Двадесет!
- Олрайт!
- Двадесет и едно!
- Момиченце! Киро момиченцето! – Извика Емо.
- Добре, бе! На другите геймове ще видим.
- Да, разбира се! Хайде!

- Почвам!
- Хайде!
- Добре!
- Така!

Отстрани зрителите се увеличаваха, по прозорците се натрупаха любопитни “зайци”, както наричаха деветокласниците.

- Славчо, я ги разгони тези! – извика Киро, който беше започнал да губи и този гейм.

Славчо изгони всички, които не бяха от единадесети клас, а докато правеше това, Емо спечели и втория гейм.

- Още едно геймче и Киро е бит – извика Емо.
- Не се знае!
- Ще видим.
- Почвай!
- Дръж се!

Киро падна и третия гейм.

- Е, още два, нали?
- Да.
- Ще станеш голямо девойче, ако те бия и тях.
- Какво, бе? Сякаш не съм те бил и аз!
- Кога, бе? Какви са тези смешни работи, дето ги разправяш?

- Абе, ти все забравяш...
- Добре, почваме ли?
- Да.

Киро беше ядосан и не можеше да се владее.

- Славо, колко станаха? – попита Емо.
- Тринадесет на три!
- Бре!
- Четиринадесет...
- Оха!

- Петнадесет...
- Оха!
- Шестнадесет...
- Абе, Киро, какво правиш?
- Седемнадесет.
- Хайде да спрем. Двата гейма му ги давам!
- Не ги искам! Ще продължим!
- Добре!
- Осемнадесет.
- Щом не иска!
- Деветнадесет!
- Така е!
- Двадесет!
- Свърши се тя!
- Двадесет и едно!
- Четири на нула!
- Да си свършим и петия! – извика Киро, макар че вече не можеше да диша.
- Колко минути има?
- Пет.
- Добре! Почваме.
- Едно за Емо.
- Така!
- Две за Емо.
- Така!
- Три.
- Добре!
- Четири.
- Окей!
- Пет.
- Олрайт!
- Шест.

- Оха!
- Седем...
- Добре!
- Осем!
- Бре!
- Девет!
- Я-а! Какво правиш, бе, Киро?
- Десет!
- Това е то!
- Единадесет!
- Туй то!
- Дванадесет!
- Не може да се запише!
- Дванадесет на едно.
- Записа се!
- Дванадесет на две.
- Не беше, ама хайде!
- Тринадесет на две.
- Добре.
- Четиринадесет.
- Добре.
- Петнадесет!
- Добре!
- Шестнадесет!
- Оха!
- Седемнадесет!
- Я виж ти!
- Седемнадесет на три.
- Хм!
- Седемнадесет на четири.
- Бре!
- Седемнадесет на пет.

- Внимавай, Емо!
- Така, Киро!
- Внимавай и го изяж!
- Карай все така!
- Седемнадесет на шест.
- Я!
- Седемнадесет на седем.
- Още десет!
- Доста са!
- Седемнадесет на осем.
- Какво правиш, бе, Емо?
- Ето!
- Осемнадесет на осем.
- Видя ли?
- Деветнадесет на осем.
- Още две и ще бъдеш най-голямото девойче в гимназията.
- Голямо чудо!
- Това ти е за урок, дето много приказваш!
- Двадесет.
- Да знаеш друг път да не се хвалиш много и да не приказваш назад-напред, врели-некипели!
- Двадесет и едно!
- Моите почитания!
- И моите! – Киро захвърли хилката, изплю се и излезе засрамен.
- Друг път ще знае! – каза Емо.
- Няма да се хвали толкова – захили се Славчо.
- Браво, бе, Емо! – поздрави го Райчо. – Направи го смешен!
- За урок му е!